

рят вече въ това име на никого чловѣка. (18) И ¹⁸повинаха ги та имъ зарѣчахъ да не продуматъ никакъ, нито да учатъ въ името Исусово. (19) А Петръ и Иоаннъ отговориха имъ и рекохъ: „Ако е праведно прѣдъ Бога да послухамъ васъ повече, а не Бога, съдѣте.“ (20) ²⁰Защото ний не можемъ да не говоримъ това „що сми видѣли и чули.“ (21) А тѣ пакъ ги заляпахъ, и пуснаха ги, понеже не намѣрвахъ нищо *за което* да ги накажатъ, ²¹И поради народѣтъ; защото всички славѣхъ Бога ²²за това що биде. (22) ²²Защото чловѣкътъ надъ когото станъ това чудо на испѣлението бѣше повече отъ четиридесетъ години. (23) И щомъ ги пуснаха, ²³дойдохъ при своитѣ си та извѣстихъ *това* що имъ рекохъ ²⁴първосвященникитѣ и старѣшиннитѣ. (24) А тѣ като чухъ възвизиха ²⁴изподушнo гласъ къмъ Бога, и рекохъ: „Владко, ²⁵Ти си Богъ който си направилъ небо и земята и морето и всичко що е въ тѣхъ; (25) ²⁵който си реклъ чрѣзъ уста на Давида раба своего: ²⁶„Защо се расфучахъ язычницитѣ, и народитѣ прѣбговарятъ суетни ища?“ (26) ²⁶Прѣстанахъ царетѣ земни, и князветѣ се събраха на купъ, ²⁷противъ Господа и противъ Помазанникитѣ негови.“ (27) ²⁷Защото ²⁸„Истинна се събрахъ противъ ²⁸„святитѣ твой отрокъ Исуса, ²⁹когого си помазалъ, Иродъ и Пилатъ ²⁹Понтийски, съ язычницитѣ и народѣтъ Иеранлъвъ, (28) ³⁰и да сторятъ това което твоята рака и твоята воля е прѣдопрѣдѣлила да биде. (29) И ний, Господи, погледни на тѣхнитѣ заляпанья, и дай на твоитѣ раби ³¹и да говорятъ твоего слово съ всяко дръзновение, (30) ³¹ти като простирашъ рѣката си на испѣлвение, ³²и да ставатъ знаменья и чудеса ³³чрѣвъ името ³⁴на святаго отрока твоего Исуса. (31) И

като се помолнихъ, ³⁵и потресе се мѣстото дѣто бѣхъ събрани; и испѣлнихъ се всички Духомъ Святимъ, и ³⁶проповѣдвахъ ³⁷словото Божие съ дръзновение.

(32) А множеството които бѣхъ повѣрвали имаше ³⁸едно сърдце и една душа; ³⁹и ни единъ не казваше ⁴⁰за нищо отъ иманieto си че е негово, но всичко имахъ общо. (33) И апостолитѣ ⁴¹имъ съ сила голѣма отдавахъ ⁴²свидѣтелството за ⁴³въскрѣсенieto на Господа Исуса; и ⁴⁴големъа благодатъ бѣ надъ всички тѣхъ. (34) И никой отъ тѣхъ не бѣше въ лишение, ⁴⁵защото всички които бѣхъ стопани на ниви или на къщи продавахъ ги, и носѣхъ дѣната на продаденото. (35) и ⁴⁶слагахъ я при нозѣтъ на апостолитѣ; и ⁴⁷бравдаваше се всякому споредъ колкото му трѣбваше.

(36) Така Носий, наречений отъ апостолитѣ Варнава, (коего се глѣкува, Синъ Угѣшениа), Левитъ, родомъ Киприний, (37) който имаше свои земи, ³⁸продадѣ я, и донесе парятъ, и сложи ги ³⁹прѣдъ нозѣтъ на апостолитѣ.

ГЛАВА 5.

А ¹никой си чловѣкъ на име Анания, съ жена си Сапфира, ²продадѣ ³стажание, (2) и утаи отъ дѣната, съ знаянето и на жена си; ⁴и донесе една частъ и сложи я ⁵прѣдъ нозѣтъ на апостолитѣ. (3) А Петръ брече: Анание, ⁶защо ⁷испълни Сатана сърдцето ти да излъжешъ Духа Святаго и да утаишъ отъ дѣната на нявата? (4) ⁸Като ⁹стоеше ¹⁰непродадена, не бѣше ли твоя? и като се продаде, не бѣше ли въ твоя власть? ¹¹Защо тури това ¹²нищо въ сърдцето си? Не си реклъ лъжа на чловѣци, но на Бога. (5) И ¹³като слушаше Анания ¹⁴тѣзи думи ¹⁵падна и издѣхъ; и

м Гл. 5; 40.
н Гл. 5; 29.
о Гл. 1; 8. 2; 32.
п Гл. 22; 15.
1 Иоан. 1; 1, 3.
р Мат. 21; 26. Лука
20; 6, 19. 22; 2.
Гл. 5; 26.
с Гл. 3; 7, 8.
т Гл. 12; 12.
у 4 Цар. 19; 15.
ф Псал. 2; 1.

х Мат. 26; 3. Лука
22; 2. 23; 1, 8.
и Лука 1; 35.
к Лука 4; 18. Иоан.
10; 36.
л Гл. 2; 23. 3; 18.
м Ст. 13, 31. Гл. 9; 27.
13; 46. 14; 3; 19; 8.
26; 26. 28; 31.
Ефес. 6; 19.
н Гл. 2; 43. 5; 12.
о Гл. 3; 6, 16.

п Ст. 27; 1; 71; 121 м
н Гл. 2; 2, 4; 16; 26.
о Ст. 29; 81. 107 м
п Гл. 5; 12; 18; Рим.
15; 5, 6. 18; 2 Кор.
13; 11; Фил. 1; 27.
2; 2. 1 Пет. 3; 8.
ж Гл. 2; 44.
з Гл. 1; 8.
с Гл. 1; 22.
б Гл. 2; 47.
е Гл. 2; 45;

с Ст. 37; 8 Гл. 5; 2.
д Гл. 2; 45; 6; 101
е Ст. 134, 35. 107 о Гл.
5; 1, 2.
л Гл. 4; 37; 22; 23; 24
м Числа 30; 2. 6 Втор.
23; 21. Еккл. 5; 4.
н Лука 22; 3.
о Ст. 10, 11; 2; 47 м
п Гл. 1; 47 м